

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduiriiotosani@yahoo.com

izvorultamaduiriiotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

2 MAI 2021

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 18 (899) † ANUL 18

HRISTOS A ÎNVIAT!

Creștinul trăiește în Domnul Care a biruit moartea

Învieria Mântuitorului nostru Iisus Hristos a avut loc pentru că moartea n-a putut să-L țină. Primind moartea de bunăvoie, Fiul lui Dumnezeu a purtat păcatele noastre, în trupul Său, pe lemn. Înviind a treia zi din mormântul Său, El S-a făcut început al învierii celor adormiți. În intervalul dintre moartea ispășitoare de pe Golgota și Învierea lui Hristos, se petrece slăvita și biruitoarea Sa coborâre în iad, adică în locuința celor osândiți. Chiar și atunci când trupul lui Hristos se afla în mormânt, în timpul celor trei zile, iubirea Sa era activă. El a folosit acest timp ca să coboare, cu sufletul Său, până în adâncimile iadului, în abisul morții. Domnul nostru Iisus Hristos, Și-a reamintit de morții Săi și a coborât la ei ca să le spună vestea cea bună a mântuirii. Hristos, al doilea Adam, Omul desăvârșit, aplecându-Se peste omul vechi, l-a prins de mâna dreaptă și l-a tras în sus. Iisus a coborât în locuința celor morți și a predicat

Evangelia patriarhilor, sfinților, profeților, regilor și martirilor Vechiului Testament, conducându-i pe ei din iad spre Cer. Aceștia erau duhurile din închisoare cărora Mântuitorul le-a oferit vestea cea bună a mântuirii și declarând iertarea păcatelor, care este primită de către aceia care cred în El. Misiunea lui Hristos în iad era de a desăvârși lucrarea Sa mântuitoare. Scopul Său era să vestească mântuirea nu numai celor vii, ci și dreptilor care au

murit. Coborârea lui Hristos în iad, ca Biruitor, reprezintă actul eliberator al lui Dumnezeu. Domnul Se situează pe Sine în fața puterii morții, spre a străpunge împărăția morții și a prăda puterea ei. Moartea nu mai este stăpână peste propria sa casă, fiindcă, din momentul când Iisus S-a coborât în iad, El este Stăpânul ei, El este Suveranul atotputernic. „Mort am fost, și iată, sunt viu în vecii vecilor, și am cheile morții și ale iadului”. Moartea rămâne încă ultimul dușman pe care omul trebuie în sfârșit să-l învingă. Însă, creștinul credincios trăiește întru Domnul Care a biruit moartea. Domnul nostru S-a coborât în iad ca Biruitor, ca „Începător al vieții”. El S-a coborât în iad nu ca tovarăș de suferință, ci ca un strălucit Cuceritor. Domnul nostru apare în iad nu ca un prizonier al acestuia, ci ca un puternic izbăvitor al celor întemnițați în el; nu ca un sclav, ci ca un Stăpân al vieții. Mâna care se întinde să prindă mâna lui Adam, totodată, se întinde ca să-i îmbrățișeze și pe urmașii lui Adam, pentru că și noi suntem legați de moarte și ținuți prizonieri de puterea păcatului. Din neliniștea pe care o avem în fața morții, ne ridică la o nezdruccinată nădejde în viața înviată. Din frica de viitor, Hristos ne ridică la bucuria deplină, iar din ostilitatea lumii trecătoare, El ne ridică la prietenia durabilă cu Dumnezeu.

IZVORUL TĂMĂDUIRII

În fiecare an, în prima vineri după Paști, Biserica Ortodoxă sărbătorește Izvorul Tămăduirilor. Este un praznic închinat Maicii Domnului, menit să arate rolul Fecioarei Maria în lucrarea mântuirii oamenilor. Numele de Izvorul Tămăduirii amintește de o serie de minuni săvârșite la un izvor aflat în apropierea Constantinopolului. Potrivit tradiției, Leon cel Mare, cu puțin timp înainte de a ajunge împărat, se plimba printr-o pădure din apropierea Constantinopolului. Întâlnește un bătrân orb care îi cere să-i dea apă și să-l ducă în cetate. Leon a căutat în apropiere un izvor, dar nu a găsit. La un moment dat, a auzit-o pe Maica Domnului spunându-i: „Nu este nevoie să te ostenești, căci apa este aproape! Pătrunde, Leone, mai adânc în această pădure și luând cu mâinile apa tulbure potolește setea orbului și apoi unge cu ea ochii lui cei întunecați”. Leon a făcut ascultare și astfel, a găsit un izvor din care a dat orbului să bea. L-a spălat fața cu această apă, iar orbul a început să vadă. După ce a ajuns împărat, Leon a construit lângă acel izvor o biserică. Mai târziu, împăratul Iustinian (527-565), care suferea de o boală grea, s-a vindecat după ce a băut apă din acest izvor. Ca semn de mulțumire a construit o biserică și mai mare. Această biserică a fost distrusă de turci în anul 1453. De-a lungul timpului, apa acestui izvor a vindecat multe boli și a tămăduit diferite răni și suferințe. Credincioșii care merg la vechea cetate a Constantinopolului, se pot închina în biserica Izvorului Tămăduirii. Actuala construcție este din secolul al XIX-lea, dar la subsolul acesteia se află un paraclis din secolul al V-lea unde există până astăzi izvorul cu apa tămăduitoare din trecut. Creștinii ortodocși vin în această zi la biserică pentru a lua parte la slujba de sfințire a apei, cunoscută și sub numele de Agheasma Mică. Rugăciunea de sfințire a apei mici ne vorbește despre rostul ei ascetic în viața noastră: „Și, prin gustarea și stropirea cu apa aceasta, trimite-ne nouă binecuvântarea Ta, care spală întinăciunea patimilor. Așa ne rugăm, cercetează neputința noastră, Bunule, și tămăduiește cu mila Ta bolile noastre cele sufletești și trupești”. Prin apa sfințită primim harul lui Dumnezeu. Materia poate fi umplută de har, ființa umană se poate umple de har și a fi plin de har înseamnă a fi om deplin. Născătoarea de Dumnezeu e cea plină de har, de harul Fiului ei și de toată virtutea și frumusețea ascetică și mistică. Iar noi suntem chemați spre aceeași frumusețe dumnezeiască spre a deveni făclii pline de lumina Sa, locașuri ale Stăpânului, fii ai lui Dumnezeu după har, pentru că astfel arătăm că am înviat cu Hristos și ne-am umplut de slava Sa. De aceea avem apa această sfințită astăzi, care tămăduiește sufletul și trupul tot ca semn al realității Învierii Lui și al statutului Fecioarei Maria de Născătoare de Dumnezeu. Și cu aceeași evlavie, închinându-ne Celui înviat din morți și Prea Sfintei Maicii Sale, să luăm și să gustăm această apă dumnezeiască, pentru ca să ne umplem de lumina Sa în mintea, în inima și în trupul nostru, căci e plină de harul Lui. Amin

„Nu vă potriviți cu acest veac, ci schimbați-vă prin înnoirea minții!” (Romani 12, 2)

De două milenii nu există o altă bună veste mai importantă pentru noi decât „Hristos a Înviat!” Și nu există un răspuns mai convingător de împărtășire a credinței drept-măritoare decât - „Adevărat a Înviat!”. Nu există pentru noi un eveniment mai important și mai plin de bucurie decât Învierea triumfătoare a Mântuitorului nostru. „Să învie Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui și să fugă de la fața Lui cei ce-L urăsc pe El”. (Psalm 67, 1). Aceste cuvinte ale regelui David se aud în bisericile noastre în noaptea de Paști și apoi în întreaga perioadă pascală. Din gura prorocului ele sună ca o dorință bazată pe încrederea ca așa și se va întâmpla, că va învia Dumnezeu și se vor risipi dușmanii lui. Iar noi le repetăm triumfător ca împlinirea profeției, care se întâmplă în noaptea învierii lui Hristos. Și imediat după aceste cuvinte urmează unul din cele mai minunate imnuri ale Bisericii noastre „Hristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le!”. Un imn în fața căruia cedează moartea, dispar răutatea și dezbinarea,

iar sufletele noastre se unesc prin dragoste și milă. Trec ani după ani, secole după secole, se schimbă generații după generații, dar în fiecare an odată cu suflarea primăverii și trezirea naturii, inimile credincioșilor trăiesc bucuria Învierii lui Hristos-Mântuitorul. De sărbătoarea Învierii nimeni nu poate rămâne indiferent și în fața bisericilor noastre în această noapte se adună mii și mii de credincioși. Dorul omului după Dumnezeu, setea omului după lumină, foamea după viața veșnică sunt stările lăuntrice ale omului, care îl cheamă către Hristos, către Înviere. Rostind cuvintele „Hristos a Înviat”, noi de fapt mărturisim că am descoperit răspunsul la toate frământările sufletești. Că anume în această noapte suntem cel mai aproape de scopul vieții noastre, cel mai aproape de veșnicie. Învierea Lui Hristos nu este un eveniment petrecut în istorie, este esența vieții noastre, este ceea ce ar trebui să tindă fiecare. Căci și întreaga perioadă a Postului Mare a fost tocmai pentru această noapte, pentru ca să ne pregătim sufletul de o schimbare, să fim gata și de învierea noastră, învierea din viața plină de patimi și păcate către viața veșnică. Această taină a Învierii ne pătrunde cele mai adânci coarde ale sufletului și le preschimbă în bucurie adevărată. Iar cel pătruns de Sărbătoarea Învierii nu va mai putea fi nici trist, nici singur, nici cuprins de deznădejde. Biruința lui Hristos asupra morții transformă în biruința asupra întinericului din suflete, asupra greutăților și neliniștilor care de multe ori este o povară grea pentru noi. „Acum toate s-au umplut de lumină...și cerul, și pământul, și cele de dedesubt...” (Cântarea a 3-a din Canonul Paștilor). În sufletul care se umple de lumină nu mai au loc cele rele. Acum începe o viață nouă pe care Hristos cel Înviat ne-a dăruit-o tuturor, care vom crede în El. Să fim vestitorii acestei lumini, să fim vestitorii Învierii care să rămână pururea în sufletele noastre. „Privegheați! Stați tari în credință! Îmbărbățați-vă! Întăriți-vă! Toate ale voastre în dragoste să se facă!” (1 Corint. 16, 13).

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Luni 3 mai	07:00 - 10:00	Utrenia Sfânta Liturghie
Marti 4 mai	07:00 - 10:00	Utrenia Sfânta Liturghie
Joi 6 mai	16:15 17:00	Procesiune în jurul parohiei Vecernia Hramului
Vineri 7 mai	07:00 - 11:00 17:00	Utrenia Sfânta Liturghie a Hramului Sfințirea mică a apei Taina Sfântului Maslu de obște
Sâmbătă 8 mai	17:00	Vecernie
Duminică 9 mai	07:00 11:00 17:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă Vecernie

SIMBOLURI DE PAȘTI

Mielul are o semnificație deosebită în sărbătorile pascale. Să ne amintim că evreii au sacrificat un miel de Paști, în timpul lui Moise, și datorită acestui sacrificiu au fost eliberați din sclavia Egiptului și duși în Țara Făgăduită. Iisus Hristos este noul Miel pascal, care s-a jertfit pentru păcatele noastre și al cărui sânge a pecetluit Noul Legământ. Hristos, Mielul Jertfit, ne-a eliberat de sclavia păcatului și a deschis porțile către Țara Făgăduinței.

Ouale reprezintă simbolul cel mai puternic asociat Sărbătorii Paștelui; vopsite în culori vii, ele sunt un semn al bucuriei. Oul de Paști simbolizează învierea: așa cum pușorul iese din coaja oului la o nouă viață, tot astfel Hristos a ieșit din mormânt la o viață nouă și veșnică. Romanii aveau o zicală: „Omne vivum ex ovo” („Orice viață vine dintr-un ou”); această expresie i-a inspirat pe primii creștini să folosească oul ca un simbol pentru noua viață veșnică câștigată pentru noi prin Patima, Moartea și Învierea lui Iisus Hristos.

Hainele noi au și ele o semnificație specială. În Biserica primară, creștinii care erau botezați atunci purtau haine albe. Această îmbrăcăminte albă este semn că persoana care o poartă a fost renăscută prin botez, eliberată de păcat, umplută de har și a primit demnitatea de creștin. Chiar dacă ceilalți credincioși care fuseseră deja botezați nu purtau veșminte albe, ei obișnuiau să îmbrace haine noi, pentru a arăta faptul că au înviat la o nouă viață prin rugăciune, post și pocăință în Postul Mare. Îmbrăcăminte nouă poate fi un semn exterior al reînnoirii credinței în Domnul.

Crinii albi sunt un adaos recent la sărbătorile pascale. În iconografia creștină, crinii au fost întotdeauna simbolul frumuseții, al purității, al sfințeniei. În Evanghelia după Matei, Mântuitorul face referire la crini: „Luați seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici nu torc. Și vă spun vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia”. În unele zone ale țării, aceste flori sunt folosite în mod special pentru decorarea bisericilor cu prilejul Paștelui și simbolizează noua viață a lui Hristos Înviat.

